

חסיכה 9. מימין: שני משוריינים מצריים, שנפגעו על ידי פצצת נפלאס ממטוס ישראלי. ברקע: מצבורי האספקה, הדלק והתחמושת של הבסיס המצרי הגדול. מפקד הגדוד, חנא נגיב, קיווה, כי בעזרת מצבורי ענק אלה יוכל להחזיק מעמד במצור ממושך.

התחלנו להשוש בפני צניחה חדשה, שמטרתה תהיה שוב להלום בעורפנו ולתפוס את שארם אל-שייך. לכן פניתי את ראס נצראני וריכזתי את כל כוחותי בקווי הגנה עמוקים כאן, בקצה המובלעת, מסביב לבסיס הגדול. הכל היה מוכן אצלנו לספל בצנחנים. אתכם לא לקחנו כלל בחשבון והיינו בטוחים שאחרי שנחסל את הצנחנים נוכל לשוב ולתפוס את הנצראני.

מה דעתו עתה, אחרי שראה את גודל הכוח שפרץ לו דרך בין ההרים?

„זה לא ייתכן. אני עדיין לא מאמין שאתם פה!“

★ ★ ★

הטייס הישראלי נשלח לקהיר

הוא תיאר את הימים האחרונים לפני הקרב. כוחותיו — גדוד רגלים עם סיוע תותחים וזחלים — היווה את גרעין ההגנה. מלבדו היו בשארם אל-שייך יחידות החזקה, אפסנאות והנדסה, השייכות לבסיס הגדול. היו גם כמה פלוגות של המשמר הלאומי וכמה פועלים אורחיים. עם התחלת הקרבות בחצי האי סיני, פשטו שמועות זזעה במחנה, הפיצו אותן בעיקר העובדים האורחיים. כל הזמן הקשיבו הקצינים והחיילים לשידורי קול ישראל בערבית ולכן ידעו היטב על כל מהלך הקרבות. חיילי המשמר הלאומי עלו על מכוניותיהם והסתלקו בכיוון לטור ולתעלת סואץ. ואילו הפועלים אחוזי הפאניקה המשיכו לזרוע בהלה.

„אחרי ההפצצה הראשונה שלכם“, סיפר נגיב, „ריכזתי את כל הפצועים וההולכים שהיו לנו, העמסתי אותם על שתי אניות משא שעגנו בנמל. אתם שלחנו גם את הטייס שלכם הפצוע, שנשבה אחרי שהמטוס שלו נחת נחיתת אוגס בנאבק. גם את הפועלים האורחיים אספתי והעליתי על אניה. בצורה זו פניתי מהמוצבים שלנו את כל האלמנטים העלוי לים להפריע לנו בשעת פעולה. נשאר רק הגברים המסוגלים ללחום.“

כאשר התעניינו בגורל הטייס השבוי, סיפר לנו נגיב סיפור הרפתקאות מופלא. בדרך למצרים, נלכדו שתי האניות המצריות על ידי שתי משרתות בריטיות, אשר סיררו בכניסה למפרץ סואץ. היתה קיימת סכנה לדבריו של נגיב,

הנמל הדרומי ביותר בחצי האי סיני הוא נמל שארם אל-שייך. זהו נמל טבעי עמוק מים, שנבנה לאורך חוף המפרץ הרועג. אניות גדולות יכולות להגיע למזח הבטון ולפרוק את מטענן בנוחיות. בתמונה מופיע המזח, כפי שנראה פחות משעה אחרי כיבושו בידי

שייטת שלוש, גם בתנאי מצור. אני מסופק גם אם האחיזה שלכם היתה מצליחה לפגוע פגיעה רצינית בעמדותינו. מפקד הגדוד המובס הביט מבעד לחלון המועדון והצביע אל המיטרך הגדול, שלאורך חופו הצפוני נבנה מזח. ליד מזח זה יכולות אניות גדולות לעגון ולפרוק את מטענן ב- אותה נוחיות המצויה בנמל חיפה, למשל.

„אתם יכולים לראות ששארם אל-שייך הוא בסיס מצויין; המקום היחיד המאפשר קשר מאסיבי עם העורף האמיתי שלנו — מצרים. יש נמל טוב יש שדה תעופה גדול. המחר סגים והמצבורים העיקריים שלנו מרוכזים כאן. לכן, זהו יעד חשוב מאד. בלי שארם אל-שייך, הייתי אמנם יכול להרויק בראס נצראני חודשיים-שלושה. אבל את שארם אל-שייך יכולתי להחזיק יותר זמן וגם ליהנות משרותי אספקה וקשר ממדרגה ראשונה.“

מה נתן לו את הדחיפה האחרונה לפנות את ראס נצראני ולרכו את כוחותיו סביב שארם אל-שייך? האם מראה כור חותינו החזקים הוא שהכתיב לו את צעדו?

„לא, לא, לא! אני לא חששתי אף רגע אחד מפניכם. אמר גם, שלושה ימים שהופעתם בנאבק כבר היו לי ידיעות מפי הבדואים כי כוח ישראל ממוכן מתקדם בואדיות המובילים למישור נאבק. אמר לכם את האמת: לא ייחסתי כל רצינות לידיעות אלה. לא מפני שלא האמנתי בנכונותם. אבל פשוט לא תיארתי לי שכוח רציני ממוכן יכול לעבור את דרך השׁר דים הזאת. הייתי בטוח כי המדובר הוא, לכל היותר, בפלור גה או שתי פלוגות — כוח זעיר, דסר כל ערך מול מוצבי. לכן חדלתי לחשוב עליכם ונתתי לכם להתקדם עד למ בואות נאבק. שם תיכננתי לעצור אותכם על ידי חסימת המעי בר הצר במוצא מן ההרים.“

סיפרנו לו שאמנם נפגשנו עם כוח החסימה שלו. הוא הת עניין לדעת מה היו אבידותינו. „גיפ אחד נכבה ונעזב במ קום“, הוֹעֵנו לו. הוא חרק שן: „בן הכלבים ששלחתי לשם חזר ואמר לי שהוא הוציא מכלל שימוש גיפ ושני משוריינים ושהוא מיקש את כל הוואדי. לכל הדעות, זה היה מספיק כדי לעצור פלוגה או שתיים.“

הוא המשיך בסיפורו: „הדבר שעירער את מעמדנו היתה הצנחת צנחנים שלכם בטור. טור היא 80 קילומטרים מדרום לנו, והיא שילטת על הכביש המיביל מכאן יאזור התעלה.

הרגל מונח. שלושה מחיילי החסימה מניפים את דגל ישראל על גג מיבצר משמר החופים, החולש על הכניסה

נראים מלאי זנק, אחרים נכועים לגורלם, אחרים נדהמים עדיין ממה שקרה להם. בין השאר, נשבו גם שמונה רופאים צבאיים, שחולו מיד לספל בפצועים המצריים, שנאספו.

הקצינים השבויים. מלבד שלושת המפקדים הבכירים, נשבו בקרבות שארם אל-שייך 41 קצינים מצריים, שנמנו על החילות השונים אשר חנו בשארם אל-שייך. כמה מהם